

סיכומי הדינים העולים ממוסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא דף ט' למסקנא

דף ט' ע"א

א. ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות, ויצאו עליה עוררין לומר שלנו היא, אם עדיין לא החזיק בה, יכול לחזור בו. ואם כבר החזיק בה, שדרך סביבות השדה ומצריה, אין יכול לחזור בו, שיאמר לו ראובן קנית ממני שק מלא רוח. ואם קנאה באחריות, י"א שיכול לחזור בו, וי"א שאינו יכול לחזור כל זמן שלא כתבו לו בית דין שטר שבדין טרפוהו ממנו.

ב. לרב הונא ורב אסי, צריך המזיק לשלם רק כסף או מיטב, ולא שאר מטלטלין. ורק אם אין לו, יכול לשלם אפילו סובין.

ג. שני אחים שחלקו ירושת אביהם, אחד נטל קרקע והשני כספים, ובא בעל חוב ונטל קרקע (כי מטלטלים של יתומים אינם משועבדים), י"א שנוטל חצי מהכספים מאחיו, וי"א שאינו נוטל, שבמכוון עשו חלוקה זו, שהוא יטול כספים העלולים להיגנב, והוא יטול קרקע העלולה להיטרף על ידי בעל חוב.

ד. ואם שניהם חלקו קרקע, ובא בעל חוב ונטל חלקו של אחד מהן, נחלקו אמוראים בדבר: לרב בטלה מחלוקת, כי יורשים הם. לשמואל ויתר, שהם כלקוחות שלא באחריות. לרב אסי יש מפרשים שנוטל רביע בקרקע ורביע במעות, שנסתפק אם הם כיורשים וצריך לסלקו בקרקע, או כלקוחות באחריות ויכול לסלקו במעות. וי"מ שנוטל רק

סיכומי הדינים העולים מנוסקנת הגמרא בדף היומי

רביע בקרקע או במעות, שנסתפק אם הם כיורשים וצריך לסלקו בקרקע או במעות, או שהם כלקוחות שלא באחריות ואין צריך לסלקו כלל.

דף ט' ע"ב

א. צריך להדר במצוה 'עד שליש במצוה', כגון אם מצא לקנות שתי ספרי תורות, ואחד הדור מחבירו, יוסיף עד שליש דמים מן הראשון ויקח את ההדור. ונסתפקו בגמרא אם 'שליש מלגיו', שאם הקטן נמכר בששה דינרים, יוסיף שנים, או 'שליש מלבר', שאם הקטן נמכר בששה, יוסיף שלשה. ולא נפשט. ועד כאן מקבל שכר משלו לעולם הבא, ואם יוסיף יותר משליש, יפרע לו הקב"ה בחייו.

ב. כל שנתחייבתי לשומרו, הכשרתי את נזקו, כלומר אם הזיק הכשרתי וזימנתי אותו הזיק, שלא שמרתיו יפה. וי"מ עלי להכשיר ולתקן את נזקו, כלומר אני חייב לשלם. (יתר דיני המשנה יתבארו במקומם בגמרא).

ג. שור קשור ובור מכוסה שמסרן לחרש שוטה וקטן והזיקו, לריש לקיש חייב, שאפילו החרש לא יתירו, השור יתיר את עצמו ושמירה רעועה היא, וכן בור דרכו לנפול, ואע"פ שבסוף התירו החרש או גילה את הבור. (ולרבי יוחנן פטור). ואם מסר לו שור מותר ובור מגולה, חייב.

ד. מסר לו אש גחלת, פטור, כי כשמניחים אותה, היא נכבית והולכת. מסר לו שלהבת, לריש לקיש חייב, שבוודאי תזיק. ולרבי יוחנן פטור, שאחזיתו של חרש גרמה ההבער, שנטלה והוליכה לגדיש.

אומצ יקו!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכתובת: 7600235@gmail.com
אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il